Dacia Aureliană

Revista românilor din Timoc

Columna Centenaria=războiul dintre romani şi daci (101-106 d.Cr.) Înaltă de 39,83 m

XCI Revizionismul în Balcani
Asasinarea Regelui Alexandru I

Serbia a semnat tratatul de pace cu Ungaria la Trianon în 1918. Se anexa tot nordul Dunării care includea Voivodina, Bacica, Banatul parțial, în care trăiau sârbi dar şi unguri, români, în care sârbii nu erau majoritari, după cum se vede în imaginea din „Poezii Populare de la Românii din Timoc" culese de **C.S. Timoc**, Serbia era doar o țărişoară de aprox. 9 județe.

La anul 1912, după **Vladimir Jacşici**, Banatul avea:

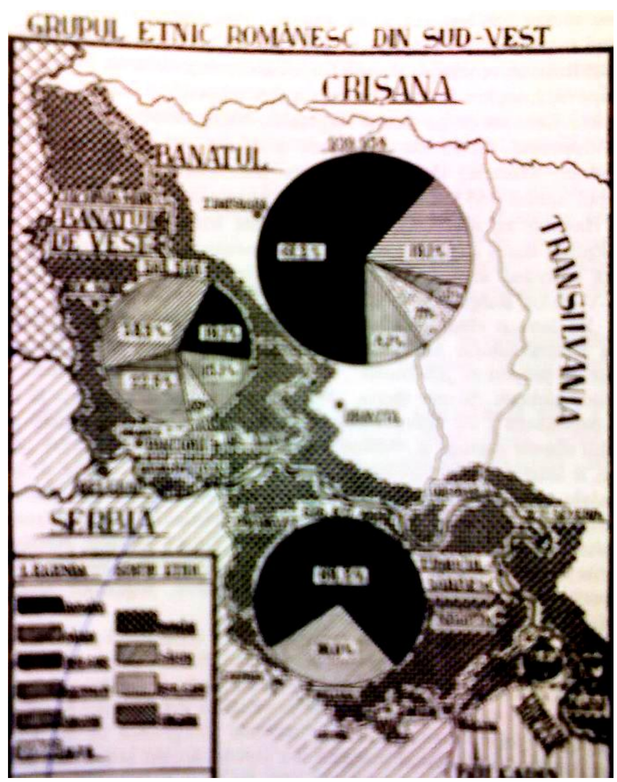
592 052 ***români***

275 015 ***sârbi***

387 544 ***nemți***

243 152 ***unguri***

76 158 ***alții***

Din spațiul acesta aproximativ 315 000 nemți, din Banatul sârbesc s-au retras odată cu armata germană, deşi ca ocupanți ai Serbiei n-au comis atrocități împotriva poporului sârb, cât a făcut naționalismul sârbesc între ei. De aceea Banatul a fost evacuat complet de ginta germană ca să scape de exterminarea sârbească.

Ungaria, cu toată criza economică a protestat, s-au organizat lupte armate interne, în timp ce Serbia pregătise 7 divizii pentru intervenție.

Se constituise Mica Antantă, din care prin 1926 S.H.S. (Srba, Hrvata i Slovenata), întorcea încet spatele spre Vest şi țintea spre răsărit, ceea ce atrase o mare îngrijorare în concernul de competențe al puterilor occidentale.

Problema complicată o constituia frontiera controlată de unguri, ei rămânând în 1931 cu 9 572 hectare de pământ, proprietatea ungurilor, refugiați în Ungaria.

Atunci se afla că ungurii au un poligon organizat pentru emigranți la Janka Pusta, folosit de revizionişti. Începând cu anul 1934, apar conflicte dese de frontieră între Ungaria şi S.H.S. (Srba, Hrvata i Slovenata). Totuşi Italia, văzându-se dezavantajată în împărțirea terioriilor, a avut o şansă prin scriitorul **D'Anunucio** care s-a îmbarcat pe un vapor, înarmat şi a ocupat prin forță oraşul Fiume sau Rijeka, în care nu era picior de sârb, fără a i se opune rezistență; aşa că oraşul a rămas să aparțină mai departe Italiei.

Încep a se organiza centre de instrucție pentru emigranții unguri la Ranija şi în Italia la Firenzze, pentru că şi Italia revendica litoralul Adriaticei cu Peninsula Istria. Însă frontiera prost trasată îi obliga pe vreo 75 000 de țărani agricultori unguri să o treacă zilnic să-şi muncească holdele. Pretențiile revizioniste se accentuau, iar vizată era S.H.S. (Srba, Hrvata i Slovenata), Cehoslovacia şi România. În 1931 la 6 km de frontiera iugoslavă, se organizează poligonul teroriştilor de la Janka Pusta în sudul Ungariei; vreo 30-40 de terorişti erau tolerați şi ajutați de armata şi statul maghiar să lupte pentru revendicarea teritoriior pierdute în război.

Printre lucrătorii de pământ în 1932 se identifică 464 terorişti, îar în 1933 vreo 402. Ei se ocupau cu vânzarea de arme, explozivi şi cărți de propagandă. La insistențele S.H.S. (Srba, Hrvata i Slovenata), Ungaria se obligă să mişte poligonul antirevizionist de la Janka Pusta.

Călătoria Regelui Alexandru I la Marsilia

Liga Naţiunilor n-a putut rezolva conflictul de frontieră sârbo-unguresc, de aceea închise dosarul. Problema rămânea să se rezolve pe căi bilaterale, dar nu s-a putut rezolva, neexistând din partea nici unui subiect de drept vocaţia pentru echilibri şi stabilitate.

La ordinea zilei se deschide pentru S.H.S. (Srba, Hrvata i Slovenata) un conflict din partea Bulgariei, care pretindea Macedonia şi provincia de la Vest de Pirot-Niş ca şi cea de pe dreapta Timocului, unde locuiau românii (9 sate româneşti).

Toate ţările vecine cu S.H.S. (Srba, Hrvata i Slovenata) ridicau pretenţii teritoriale, cu excepţia României. Serbia era atactă *„extra muros*" şi din interior se încerca destrămarea pe motivul că este o ţară cu frontiere false, nejustificate etnic, istoric, etc..

Peste toate nenorocirile, interveniseră însă şi evenimente interne neaşteptate şi anume, la 20 iunie 1928, când în incinta Parlamentului din Belgrad, un patriot sârb, **Punişa Racici** îl împuşcă pe liderul partidului agrar croat, **Stjepan Radici** şi pe încă doi colaboratori apropiaţi, **Pavle Radici** şi pe **Giura Basariceka**. Incidentul cutremură Balcanii şi Europa civilizază. Croaţii căutau să se dezlipească de Iugoslavia fals alcătuită prin manevre dolosive şi viclenie politică.

Cu pistolul şi cu forţa se mai puteau stăpâni popoare, de aceea croaţii organizaseră o răscoală la Velebit, răscoala fiind înăbuşită în sânge, iar răsculaţii fură trataţi ca veredici colaboratori ai teroriştilor din Ungaria. Cei mai mulţi dintre răsculaţi se refugiară în Italia, Ungaria şi Austria.

De la 22 martie 1929 până în 15 martie 1934 au fost rase de pe faţa pământului 3 imperii: Germania şi Austria şi Rusia. Au fost reparate unele vechi nedreptăţi şi s-au alipit noi teritorii unor state ca Cehoslovacia, Polonia, Estonia, Lituania, Letonia, Finlanda, Serbia cu Croaţia şi Slovenia. În aceste împrejurări şi intimidări ale Serbiei din mai multe direcţii, politicienii sârbi, foarte vicleni în diplomaţie şi în politică încearcă să-şi facă prieteni ca să acopere gândurile negre create de tratatul de Pace de la Versailles.

După prăbuşirea puterilor centrale pe frontul de la Salonic şi în Carpaţi în România, la Zagreb liderii politici cu înfiinţat „Adunarea Populară a Slovenilor, Croaţilor şi Sârbilor", iar la 24 noiembrie 1918 s-a anunţat unirea dintre Serbia şi Muntenegru, fiind alungat regele

Nikola care luptase în război. Parlamentul din Podgorița a votat alungarea regelui şi a familiei sale din Muntenegru şi a votat unirea Muntenegrului la Serbia. În fruntea tineretului care l-a alungat pe rege s-a aflat o personalitate, **Marko Dancovici.**

La 1 decembrie 1918, principele moştenitor **Alexandru I**, în numele tatălui său, **Petru I** a declarat unirea la Serbia a tuturor teritoriilor sârbeşti care sunt: Macedonia, Kosovo, Istria, Voivodina, Banatul întreg, teritoriile din dreapta Timocului până la munții Murgaş şi Magiore spre Stara Planina la Bulgari.

Îndată s-a proclamat cu entuziasm guvernul unit între Serbia, Croația şi Slovenia, sub preşedenția liderului radical **Stojan Protici** la Vidov Dan la 28 iulie 1921 şi s-a desființat la 6 ianuarie 1929 la cererea regelui **Alexandru** odată cu constituția. S-a dat citire unei noi constituții prin care se stabilea pentru totdeauna că poporul sârb, croat şi sloven sunt un singur popor, stabilind un regim politic ultracentralizat şi despotic. Cât despre numeroasele minorități nu s-a spus un cuvânt.

Unii politicieni patrioți sârbi sperau se va grăbi adevărata unire a slavilor de miazăzi.

Această constituție a fost numai pe placul politicienilor sârbi; croații au respins-o şi au proclamat o federație.

Regele **Petru I**, bolnav tot timpul nu avea nici un cuvânt şi ruinat de la viața amară dusă în pribegie şi-n război, se sinse la 16 august 1921. L-a urmat cu nerăbdare fiul său, **Alexandru I**, care încă de la 11 iunie 1914 ca regent, executa în fapt funcția regală.

Plin de energie, ambițios, încrezut, lacom de putere şi viteaz, era convins că este omul ales pentru a conduce pe vitejii sârbi la noi victorii, prosperitate şi pace. Regele, văzând că i se pun piedici în guvernare, că autoritarismul şi despotismul nu-i convinge pe politicieni să colaboreze cu Palatul, la 6 iunie 1929 desființează constituția de la Vilodov Dan, dizolvă parlamentul, iar puterea executivă o ia în mâinile sale şi proclamă un regim autoritar monarhic. Printr-un decret regal la 3 octombie 1929, schimbă denumirea statului Serbia, Croația, Slovenia în Iugoslavia şi împarte o în 10 regiuni.

Se strădui să asigure un climat de stabilitate şi pace bolnăvicioasă. Dar izbuti să înființeze în 1921 „Mica Antantă", iar în 1933, „Ințelegrea Balcanică". Trebuie observat cu atenție că orice acțiune politică pornită în interior şi exterior se făcea *„manum*

militari”, că se bucura de sprijinul alianțelor occidentale, care erau complet neinformate despre situația din Iugoslavia şi celelalte țări balcanice. Făceau acest lucru cum fac şi astăzi concesii ca să atragă Serbia în civilizația europeană şi să descurajezede idealurile care îi lega etnogenetic de Rusia.

Este greu să conduci un popor şi o țară cu orientare politică spre occident, când mama Rusia a considerat Serbia şi Iugoslavia, ca pe o gubernie a sa, sprijinind-o în toate expansiunile sale teritoriale în hegemonia balcanică.

Regele **Alexandru I** făcea parte din dinastia Karagheorghe, care avea mamă din ginta Catana din Muntenegru. A fost cel de-al doilea fiu al regelui **Petru I**, născut la Cetine la 4 decembrie 1888. A frecventat şcolile ruseşti şi s-a instruit în corpul de armată Pazov.

După ce fratele lui mai mare, **Gheorghe** (se observă în toată istoria sârbilor de până a începe înflorirea naționalismului în 1921 că onomastica de «Karagheorghe» este scrisă în toate documentele cu denumire românească de Gheorghe şi nu George) renunță la obținerea tronului regal ca prim urmaş, la 15 martie 1909, imediat, energic ca orice munteneagrean, **Alexandru I** reorganizează armata şi se declară comandant al armatei I-a, pe care a condus-o în războiul balcanic şi s-a remarcat în bătăliile cu turcii de la Bitola şi Cumanovo din Macedonia.

În 1913 îi bate pe bulgari pe Bregalnița apoi devine comandantul suprem al armatei sârbeşti din 1914-1918 pe frontul din Macedonia. Deşi la început îi bate pe austrieci, în 1915 sunt atacați de armatele germane, austriece, ungare şi bulgare şi Serbia cade sub ocupație austro-ungaro-bulgară până în 1918. Un rest din armata sârbească cu regele **Petru I** bolnav pe targă, urcă munți şi trec ape, refugiindu-se de forțele de ocupație, trecând peste nordul Albaniei şi aşezându-se în insula grecească Corfu, unde au stat din 1915-1917.

După ce regele **Petru I** moare la 26 iulie 1921, **Alexandru I** devine regele sârbilor, croaților şi slovenilor.

La o vârstă destul de fragedă, regele **Alexandru I** se va căsători cu principesa **Mărioara**, fiica regelui **Ferdinand I** şi al reginei **Maria** a României. Prințesa **Mărioara**, alintată cu denumirea de „Mignon” s-a născut în Germania la Gotha la 27 decembrie 1899, în palatul ducesei **Maria Alexandrova**. Adusă la Bucureşti, este botezată în religia ortodoxă.

Regele **Ferdiand I** a avut cinci copii, pe **Carol I**, **Elisabeta**, **Mărioara**, **Nicolae** şi **Ileana**. A izbutit să se căsătorească numai principesa **Mărioara**, folosindu-se de ci'onferința de Pace de la Paris, unde regina **Maria** venea mai des şi-l ochise pe regele **Alexadru I** să-i fie ginere, deci printr-o întâmplare se alege această nefericită căsătorie. **Ileana**, cea mai mică, impresionată de tragedia vieții surorii sale la Belgrad, s-a călugărit şi s-a dus în America unde a devenit Maica **Alexandra**, ridicând şi o mănăstire.

Însă lumina adevărată a casei regale de la Bucureşti, venea de la cel de-a treilea copil, **Mignon** sau **Mărioara**. Această prințesă de o dedicație fascinantă se căsătoreşte în Balcani cu un rege glorios, violent, **Alexandru I,** care izbutise realizarea celei mai mari țări din Balcani, după Turcia. Acesta le-a fost visul sârbilor, să fie cei mai mari şi cei mai tari în balcani, ca şi azi.

Mama ei, regina **Maria** a României nuntrea pentru **Mărioara** o iubire aparte, ceva de o inspirație divină. Iată cum o califica în cartea „Povestea Vieții Mele":

„Era veselă, zâmbitoare şi uimitor de drăgăstoasă, din cea mai fragedă copilărie. A fost mai mult decât o mângâiere pentru mine".

Regele **Alexandru I** era educat şi instruit la o şcoală militară rusească şi în Balcani, nu era la curent cu manierele societății civile occidentale; de aceea mărturiile vremii l-au prezentat ca pe un personaj dur, lipsit de delicatețe, incoruptibil, inflexibil, care nu ştia ce înseamnă a face concesii pentru cetățenii săi. Se considera unicul proprietar peste popr şi țară, se purta ca un stăpân ambițios, arogant, autocrat, care cu ideile lui expansionist-hegemoniste trăia înafara timpului. Ocupase Banatul cu județele Caraş-Severin, Timiş în întregime, Timişoara devenind capitala Voivodinei cu sute şi mii de sate în care nu era picior de sârb, să nu ne mai referim la românii din Timoc (4 județe) care deveneau teritorii sârbeşti.

Bătrânii care mai trăiesc şi au cunoscut ocupaţia sârbească spun că au avut ferestrele acoperite cu scânduri în loc de obloane pentru a nu-i vedea sârbii ca popor ocupant, şi asta a durat aproape 1 an, încât nu s-au văzut sârbii cu românii bănăţeni deşi trăiau în acelaşi oraş; de aceea sârbii sunt obsedaţi de o ură inexplicabilă, pentru că li s-a luat Banatul românesc. Ei cred că în acest teritoriu sunt sute de mii de sârbi şi ar merita să fie anexaţi Serbiei. Pe ei nu-i interesează documentarea şi istoria adevărată, ci îi interesează istoria făcută prin forţă şi îndrăzneală, prin sentimente eroice de moment şi nu bazată pe dreptul istoric, etnic, lingvistic, etc., necesar în aceste cazuri.

Comandantul armatei sârbeşti purta un nume curat românesc, **N. Ţolovici**, dar se declara sârb curat. După retragere, sârbii au privit chiar şi azi privesc, plini de ură şi dezgust faţă de români, dealtfel „prin regulamentele militare, recruţii sârbi învaţă că, duşmanii sârbilor sunt: românii, ungurii, nemţii, etc. adică ocupăm noi, locul cel dintâi”.

Alexandru I se baza pe proiectele sale, pe ignoranţa şi dezinformarea francezilor şi pe sprijinul nelimitat al ruşilor. Desupra tuturor intereselor va fi interesul sentimentului naţional, al relansării sârbilor în toate provinciile şi funcţiile cheie. Pentru ţara lui nu era un rege paradoxal şi nimeni din anturajul lui militar sau politic, nu îndrăznea să-i dea un conciliu, ca să ştie că prin totalitarismul exagerat duce ţara la autodistrugere, deoarece toţi erau obsedaţi de ideile expansionismului şi pentru o hegemonie în Balcani.

Nimeni dintre politicieni nu se pricepea la democatizarea ţării, să gestioneze năravurile unei ţări din Balcani şi nici n-aveau o vocaţie pentru lucruri aşa importante. Balcanicilor nu le plac lucrurile exacte, clare, le displace o administraţie făcută de străini înafară de ruşi; sunt convinşi că cunt născuţi şi făcuţi să comande peste tot, fiind cei mai energici, invidioşi, agresivi şi inflexibili. De aceea în Serbia, mai puţin în Bulgaria nu se prea găsesc evrei şi nu se văd în oraşele mari sinagogi, biserici catolice şi nici chiar ortodoxe la românii din Timoc care sunt în teritoriu 1/6 din populaţia Serbiei.

Toate teritoriile anexate de sârbi n-au fost făcute prin războaie sau forţă militară ci au depins de bunăvoinţa câte unui imperiu, pe care ei l-au dădăcit prin metodele lor şi astfel ruşii le-au făcut donaţie Timocul, francezii le-au donat o parte din Banat şi Voivodina şi dacă mergem mai departe observăm că nu ei hotărăsc extinderea

teritoriului sârbesc, ci popoarele mari din Europa, pe care le păcălesc şi le amăgesc cu te miri ce fel de teorii, ca şi când Balcanii n-ar putea avea echilibru politic fără prezenţa sârbilor.

Omenirea n-a observat încă, de fapt cât de importanţi sunt sârbii, chiar dacă n-au nici 10 milioane locuitori cu minorităţi cu tot, minorităţile fiind la ½ din populaţie; şi cu toate acestea, ei au provocat I Război Mondial, un război împotriva Pactului Nord-Atlantic, dar şi imperiului turcesc la 1876, şi erau să fie desfiinţaţi ca stat, dacă nu intervenea Marea Britanie. Numai ei au avut tăria să lupte cu un imperiu şi pentru ei Europa să înfiinţeze un tribunal penal internaţional care să le judece crimele de genocid şi etnocid.

Dacă dau greş acţiunile lor politice şi militare, vinovaţi sunt alţii, străinii sau vecinii, deşi la ei tote relele au venit de la un timp, nu din afară ci „*intra muros*". Naţionalismul a distrus Iugoslavia şi Serbia de câteva ori. Iugoslavia este singura ţară din Balcani, care n-are credibilitate în străini şi mai ales cnejii lor, regii lor; ei i-au ales, ei i-au împuşcat, ei i-au aruncat pe fereastră.

Şi fiica lui **Slobodan Miloşevici**, la arestarea acestuia, a tras în automobilul în care se afla tatăl său, să moară de mâna unui sârb, nu a unui străin.

Un strămoş al regelui **Karagheorghe**, un aromân din Muntenegrul sârbizat, ajuns căpetenia răsculaţilor de la 1804 a avut un caz similar de comportament şi anume, după o luptă, revoluţionarii sârbi s-au retras şi au căutat să fugă să nu-i prindă turcii. Însă din grup făcea parte şi fratele lui **Karagheorghe**, rănit grav la picior şi nu mai putea merge. Când i s-a raportat că fratele său nu poate merge, el a răspuns scurt: „împuşcaţi-l voi decât să-l împuşte turcii...", atunci fratelui său i-au revenit puterile şi nu l-a mai durut piciorul; de aici se vede egoismul naţional de a respinge orice gest venit „*extra muros*".

Revenind la regina **Mărioara**, pleacă la Belgrad cu avionul de la Bucureşti în dimineaţa zilei de 9 iunie 1922 când avea 23 ani. Eram copil cu vacile când a trecut cu avionul peste satul meu, pe râul Timoc.

Românii au acceptat această căsătorie ţinând seama de tradiţiile bune care ne legau de Serbia. Căsătoria se întâmpla într-o vreme în care Serbia, Croaţia şi Slovenia (născută la 1918 - S.H.S. Srba, Hrvata i Slovenata) nu aveau nici un vecin prieten. Bulgaria rămânea duşmanul milenar, Albania şi Kosovo deasemeni. Grecia îi stăpânea

pe slavii din nordul Salonicului, pe care sârbii vroiau să-i unească la țara mumă, nici vorbă de prietenie cu Italia, Austria sau Ungria, numai România mai rămânea în ecuație, singurii care mai puteau fi manipulați şi umiliți întru realizarea hegemoniei lor în Balcani, socotind poporul român un popor de mămăligari care n-are politicieni, sunt superficiali şi nu-i interesează țara şi neamul.

Cu Marea Adricatică erau în oarecare măsură prieteni, pentru că toți vecinii pretindeau că au teritorii în S.H.S. (Srba, Hrvata i Slovenata); însă Serbia avea minorități în unele țări vecine, prin urmare echilibrul politic şi strategic era fragil.

Cu toate aceaste, sârbii, ca popor asuprit şi înrobit de turci şi având dese războaie cu vecinii şi-au găsit refugiu şi adăpost, nu la slavi, nu la ruşi ci la români, în Vlaşka sau Țara Românească. Vlaşka îi ziceau sârbii şi vecinii, însă noi ne numeam încă de pe atunci rumâni, pentru că vorbeam româneşte, nu vlăheşte, cuvânt încă neîncetățenit în vreo limbă slavă sau română.

N. Iorga fiind deputat în Parlametul României, ca mare istoric, rostea discursuri prin țară şi la Craiova (22 noiembrie 1915) în folosul refugiaților sârbi. Pe atunci **Iorga** era încă tânăr şi nu era la curent cu istoria românilor din dreapta Dunării, Dacia Aureliană – Timoc şi de aceea a avut unele greşeli. Devine profesorul principesei **Mărioara**.

Despre sârbi a avut păreri bune, dar despre bulgari n-avem probe că i-a nedreptățit cu ceva; spunea despre bulgari: „nicio națiune balcanică nu s-a eliberat mai ieftin ca bulgarii”.

Pe sârbi îi admira ca popor «eroic», „Serbia era o țară creată printr-o revoltă de țărani”.

Când a început revoluția de la 1804, din 25 000 sârbi şi vlahi sau români implicați în revoluție, numai un românştia să scrie şi să citească, era prințul vlah **Mişu Carapancea** cu soția sa, stăpânul provinciei autonome româneşti Margina cu sediu la Nigotin şi 2 sârbi.

Sârbii n-au avut în fruntea revoluției generali, armată echipată şi intelectuali care să le trezească conştiința că sunt slavi şi ca popor trebuie să fie liberi în țara strămoşilor lor. **N. Iorga** zicea că Serbia a fost trezită de «un porcar», căci **Karagheorghe** fusese slugă la **Fazli-başa** şi negustor de porci, care nu ştia carte, despre care poezia populară sârbească spune, referindu-se la o crimă săvârşită de **Karagheorghe**:

„**<u>Ovo je delo ono vlaše / Kod Fazli Baše</u>**” (<u>Aceasta este Opera acelui Vlah Slugă la Fazli-Başa</u>). Prin aceasta credem că este suficient argumentul din poezia populară deşi onomastica de Gheorghe şi Cara o au numai aromânii şi românii.

Alexandru I avea sânge din ginta **Karagheorghe** adică **Gheorghe cel Negru** din Muntenegru de origine aromâni vlahi; el purta virtuţile eroice ale înaintaşilor săi, însă îi lipsea cu desăvârşire experienţa politică şi vocaţia pentru a conduce un popor balcanic spre democraţie, şi chiar în revoluţie. De aceea este explicabil, ca urmaş, de ce a fost un rege dur şi ambiţios. N-a fost învăţat să facă concesii, ci doar să primească teritorii pe care nu le-a visat şi prin care nici n-a trecut armata sârbească. Conferinţa de Pace de la Paris i-a dăruit o ţară nevisată vreodată. Deci mutarea frontierei de la Dunăre spre Ungaria şi România s-a făcut cu sute de km.

Regele **Alexandru** în noiembrie 1918, după ce s-a rupt frontul la Macedonia la Ofce Pole (Câmpia Oii - unde a luptat şi tatăl meu **Petru** în Regimentul V Infanterie-roata a II-a de la Vidin, Bulgaria) a ordonat armatei sârbeşti care era aliată cu cea franceză, să urce în căruţe să treacă Dunărea şi să ocupe întregul Banat cu Timişoara de la Baziaş până la Orşova, şi de la Orşova până la Cransebeş, Lipova, Arad, etc.. Sârbii au rămas ca armată de ocupaţie în Banat până la 23 august 1919, şi dacă n-ar fi fost armata franceză care să-i scoată prin ameninţare din Banat şi să-i trimită dincolo de Dunăre, azi Banatul ar fi în întregime sârbesc, inclusiv Timişoara, capitala Banatului. Asta pentru că, cărturarii lor susţin că sunt majoritari în Banat, mai mult decât românii şi au un drept etnic, dacă nu istoric şi politic să stăpânească această provincie.

În ceea ce priveşte pe românii din Timoc, care la conferinţa de Pace de la Paris 1918 au cerut anexarea la România, fiind majoritari între Morava-Timoc şi având un drept etnic, istoric şi politic incontestabil asupra acestei provincii, mai ales că înainte de a veni sârbii peste români, teritoriul întreg s-a bucurat aproape 300 de ani de autonomie teritorială, în care turcii n-aveau voie să intre şi se numea <u>Margina</u>, iar azi sârbii o numesc Kraina.

Faptul că teza românească n-a fost luată în consideraţie de către Conferinţa de Pace, pentru anexare a avut un singur argument de din partea Serbiei şi anume pentru că România renunţă la această provincie deoarece regina **Maria** aşa aranjase sforile politice la Paris, ca şi când provincia ar fi o donaţie a Casei Regale de la Bucureşti

pentru fiica ei **Mărioara** măritată cu regele **Alexandru I**. Teza aceasta nu ni se pare plauzibilă, dar românii timoceni mai în vârstă şi care ştiu ceva carte românească şi i-a preocupat ideea ocupației sârbeşti, socotind-o nejustificată, susțin că au dovezi şi azi că aceasta este cauza pentru care s-a pierdut provincia Timocul, iar dreptul sârbesc s-a prescris prin dispariția Familiei Regale, întrucât donația nu se făcuse Serbiei ci reginei **Mărioara**. Acesta este nexul cauzal.

Alexandru I şi principesa **Mărioara** au avut 3 copii, pe **Petru**, **Mirosalv** şi **Andrei**. **Petru** a ajuns rege încă din 1934, după asasinarea mişelească a tatălui său la Marsilia de către un comitagiu bulgar, care l-a împuşcat apropiindu-se de rege Louis Barthou cu un buchet de flori în care era ascuns pistolul. Însă Iugoslavia îl va avea regent pe fratele mai mare al defunctului **Alexandru, Pavle Karagheorghevici**. De la 27 martie 1944 **Petru al II-lea** devine rege al Iugoslaviei, fără regenți, doar 3 săptămâni, pentru că Serbia va fi atacată de Germania național-socialistă. După războiul de o săptămână, unde nu s-a tras un foc, regele **Petru al II-lea** şi mama sa **Mărioara** au fugit mai întâi la Atena, apoi la Londra să se refugieze.

Regina **Mărioara** a avut un destin fatidic; un blestem i-a sfâşâiat tinerețea ei şi noblețea, a ajuns o regină săracă, pribegind prin mai multe țări, Grecia, Anglia, Elveția, Spania, Franța, S.U.A.. Din 1921 până în 1934, adică 13 ani de căsnicie cu regele **Alexandru I**, n-a făcut o vizită la părinții ei şi în țara ei de baştină; i-a fost interzis să-şi vadă țara şi părinții, de parcă ar fi putut aduce de la Bucureşti în gemantan, democrația şi ar fi putut s-o instaleze în Palatul totalitar şi despotic de la Belgrad.

Pe când era regină la Belgrad, fratele ei, **Carol I** era regele României. Însă niciodată nu a fost vizitată, dar nici ea nu a vizitat România chiar şi după asasinatul soțului ei, ca să dovedească sârbilor că nu e «trădătoare de neam» şi că a refuzat să-şi vadă părinții, frații şi țara de dragul poporului sârb.

Germania a atacat Iugoslavia prin surprindere la 27 martie, bombardând Belgradul şi făcând 17 000 de victime într-o zi, iar întregul război din 1941-1945 a făcut după unii 750 000 sârbi prizonieri, după alții 1 milion, dar acest masacru nu l-au făcut nemții ci slavii naționalişti fie a lui **Ante Pavelici** (croat), fie a lui

Draja Mihailovici, generalul rămas în Serbia care a militat până la 9 iulie 1946, când a fost condamna la moarte de regimul **Tito**.

La 29 noiembrie 1945 se naşte la Belgrad după mari sforţări comuniste, cu sprijinul Marii Uniuni a Republicilor Socialiste Sovietice, Republica Populară Federativă Iugoslavia.

Regele **Alexandru I** doarme somnul de veci la Oplenac, unde se află mormintele regilor sârbi şi ar fi căzut într-o uitare totală şi adâncă dacă după tragica asasinare, n-ar fi rămas cântecul popular din folclorul timocenilor, cei mai dispreţuiţi şi batjocoriţi de către defunctul rege. Poezia se regăseşte în volumul „Poezii Populare de la Românii din Valea Timocului”, Craiova 1943 în „Balada Regelui Alexandru”. Iată un fragment din balada culesă de **C.S. Timoc**:

„**Dar crăliţa de-l vedea**
Din ochii negri lăcrăma
Şi pe craliu îmi cădea
Mare jale-mi ieria.”

Cu Regele **Alexandru I** al Iugoslaviei se stinge prin asasinat unul dintre cei mai mari dictatori ai poporului sârb, care a dat semnalul că Serbia este o ţară care nu se poate administra prin legi sau norme juridice, ci prin forţă, teroare şi inflexibilitate politică.

Aşa a fost, este şi va fi, cât timp lumea va dăinui.

Popoarele îşi aleg conducătorii care îi corespund şi care au o cultură apropiată de cea a maselor. Aşa a fost şi dictatorul **Tito** care a făcut ceva pentru fosta Iugoslavie şi care a fost uitat aşa cum au fost uitați şi regele **Alexandru I**, care nu era făcut să fie rege pe pământ ci pe sub pământ. De altfel, el îşi făcuse un palat-buncher la 7 m adâncime cunoscut numai de el şi colaboratorii săi apropiați.

Noi, românovlahii dintre Morava-Timoc, îl mai avem în memorie pe regele **Alexandru**, dovadă e folclorul nostru, dar ne amintim totuşi cu evlavie şi de mareşalul **Tito** pe care sârbii, nu l-au iubit pentru că era croat. Problema era că, aşa mare comunist cum era, le-a dat în limba română, nu vlahă un post de radio la Zăiceri, două ziare „Vorba Noastră" şi „Lucrul Nostru", precum şi o revistă „Buletinul de la Pojarevac". Iată că s-a vorbit despre **Tito** că a fost un dictator, dar a dat câteva drepturi rumânilor din Serbia, nu vlahilor, pentru că atunci nu se vorbea de vlahi, decât ca o poreclă dată românilor din vechime. Dar el a dat următoarele libertăți, pe care sârbii nu le-ar fi dat, un post de radio „rumânesc" la Zaicear, 2 ziare „rumâneşti" la Zaicear, o revistă, tot atunci a apărut şi prima carte rumânească de poezii în grai popular numită „Kâncicătoarea partizănească" 1946, de **Iancu Lumoană Simionovici** din Podgorț.

Pe vremea regelui **Alexandru**, deci după I Război Mondial românii şi sârbii se simțeau mai apropiați şi îşi ziceau din prietenie «cuscrii». Vai, ce cuscrii nefericiți şi amărâți!

Noi românii aşa suntem, ne amintim şi ne rugăm pentru sufletele celor plecați dintre noi, indiferent că sunt sârbi, români, unguri, nemți, englezi sau alții, toți suntem „nemuritori" şi toți trebuie să murim, folosind aceleaşi drepturi. Asta să învețe măcar conducătorii, dacă nu şi politrucii de la Belgrad.

16.04.2012 **Cristea SANDU TIMOC**

ASTRA ROMÂNĂ, P-ţa Victoriei nr.3 ap. 15, Timişoara
astra_romana_timisoara@yahoo.com

Rugăm călduros cititorii să urmărească site-ul www.timocpress.info, al fraţilor noştrii din Timoc Serbia, de unde veţi obţine imagini şi ultimele ştiri despre persecuţia românilor. Vă mai rugăm pe toţi să nu ne uitaţi şi să ne trimiteţi e-mail-ul prietenilor şi al tuturor celor care au e-mail-uri în fiecare sat. Noi facem toate aceste proceduri continuu, săptămânal şi gratis. Dumnezeu să vă dea sănătate!